

KARÁCSONYI ZSOLT

Teszt

Csökken, elfogy minden belső
autoritásom,
rám néz és fanyalogva vigyorg a
mennyei másom.

Végül annyi legyél, mint hosszú
mondat a pontban.
Férjen el ott, amit egykor vígan
elhanyagoltam.

Apró lélekszikrák, mondd már el:
hova tűntél?
Mondd, mitől ébred pernye-tavaszban
messzire tűnt tél?

Égjen mind, ami éghet szóban,
szívben, a szeszben,
pontatlanságokkal töltöm
tesztem a versben.

Áruld el, magad áruld, hajló,
égi ledérség,
tágulj innen, meg sose lásson
tágterü térség.

Iksz-nullázgatok és még
észlelem énem,
átfut most a sorok közt fénylő,
lengé fehérben.

Elhajitom, ha mi szárny volt: perc és
mégsem idő.
Céljához jut, zárja magát a
vírusölő.

A függőleges állat

Rám néz a függőleges állat.
A keretek közötti, a lelkes.
Foggal-körömmel védi érdekeit,
mert csak a fog és a köröm
maradt belőle.

A függőleges állat
vékony damilszálon lóg.
Egy köröm, egy fog, egy köröm, egy fog.
Egyszerű és függőleges
rendszer.

Nincs benne diktatúra,
nincs benne szabadság.
Csak a szél erejétől függ,
mikor fog elszakadni.